

Sygn. akt *XVII AmE 104/18*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	<i>Sędzia Sądu Okręgowego Ewa Malinowska</i>
Protokolant –	Protokolant Magdalena Żabińska

po rozpoznaniu 14 stycznia 2020 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) *sp. z o.o. z siedzibą w W.*

przeciwko *Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki*

o zmianę koncesji

na skutek odwołania (...) *sp. z o.o. z siedzibą w W.* od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 14 czerwca 2017 r. Nr (...)

1. oddala odwołanie;

2. zasądza od (...) *sp. z o.o. z siedzibą w W.* na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia) złotych z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Ewa Malinowska

XVII AmE 104/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 14 czerwca 2017 r. wydaną w sprawie (...) na podstawie art. 155 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r., poz. 23 z późn. zm.) w związku z art. 30 ust. 1, art. 32 ust. 1 pkt 3 oraz art. 37 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2017 r., poz. 220, z późn. zm.) po rozpatrzeniu wniosku z dnia 6 lipca 2016 r., znak: (...), w sprawie zmiany koncesji na przesyłanie i dystrybucję ciepła, (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zwanej w dalszej części decyzji „Przedsiębiorstwem energetycznym” postanowił odmówić dokonania zmiany decyzji o udzieleniu koncesji na przesyłanie i dystrybucję ciepła z dnia 1 grudnia 1998 r. znak: (...) (z późn. zm.).

(decyzja k. 5-9)

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniosła odwołanie od tej decyzji zaskarżając ją w całości. Zaskarżonej decyzji zarzucił naruszenie przepisów postępowania, a to art. 155 kpa poprzez:

-błędne przyjęcie, że w sprawie nie zostały spełnione przesłanki jego zastosowania

-błędny wykładnię słusznego interesu strony polegającą na przyjęciu, że słusznym interesem strony nie jest dostosowanie treści (warunków) koncesji do aktualnej sytuacji faktycznej zdeterminowanej uwarunkowaniami prawnymi, a te które to okoliczności są znane Prezesowi URE i zostały przez niego zaakceptowane

-błędny wykładnię interesu społecznego polegającą na przyjęciu, że w interesie odbiorców jest sytuacja, w której treść koncesji nie odpowiada w pełni ani sytuacji faktycznej w zakresie podstawy prawnej korzystania przez stronę powodową z sieci ciepłowniczej ani sytuacji prawnej

-naruszenie przepisów postępowania, a to art. 41 ust. 1 PE poprzez jego niewłaściwe zastosowanie skutkujące bezzasadną odmową zmiany warunków koncesji pomimo uzasadnionego wniosku strony

-naruszenie przepisów postępowania, a to art. 7, art. 77 § 1 i art. 107 § 1 kpa poprzez przyjęcie błędnego stanu faktycznego będącego podstawą wydania decyzji

Zarzucając powyższe powód wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez zmianę zakresu warunków koncesji w sposób wskazany we wniosku o zmianę koncesji.

(odwołanie k. 11-14)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód (...) sp. z o.o. w W. jest przedsiębiorcą energetycznym, który ma koncesję z dnia 1 grudnia 1998 r. na przesyłanie i dystrybucję ciepła oraz na wytwarzanie ciepła.

Powód wykonuje działalność gospodarczą w zakresie przesyłania i dystrybucji ciepła pięcioma sieciami ciepłowniczymi zlokalizowanymi na terenie miasta W.. Trzy sieci ciepłownicze są sieciami przemysłowymi, zlokalizowanymi na terenie byłych zakładów (...), a zaopatrzenie w ciepło miasta W. realizowane jest przez Przedsiębiorstwo energetyczne dwoma sieciami ciepłowniczymi, w których nośnikiem ciepła jest woda gorąca o temperaturze 130 °C w rurociągu zasilającym i 80 °C w rurociągu powrotnym. Powyższe sieci ciepłownicze określane jako sieci 2 i 5, są połączone, siecią należącą do Gminy W., (zwaną „spinką”), która została użyczona Przedsiębiorstwu energetycznemu i jest eksploatowana na podstawie umowy użyczenia.

Pismem z dnia 6 lipca 2016 r. powód złożył wniosek do Urzędu Regulacji Energetyki o zmianę zapisów koncesji na przesyłanie i dystrybucję ciepła.

Dotychczasowe zapisy koncesji przewidywały, że „Przedmiot działalności objętej niniejszą koncesją stanowi działalność gospodarcza polegająca na przesyłaniu i dystrybucji ciepła wytwarzanego w jednym własnym źródle ciepła, następującymi sieciami ciepłowniczymi zlokalizowanymi na terenie miasta W.:

Sieć nr 1 - własna sieć ciepłownicza, w której nośnikiem ciepła jest woda gorąca o temperaturze 130 °C w rurociągu zasilającym i 80 °C w rurociągu powrotnym,

Sieć nr 2 - własna sieć ciepłownicza, w której nośnikiem ciepła jest woda gorąca o temperaturze 130 °C w rurociągu zasilającym i 80 °C w rurociągu powrotnym,

Sieć nr 3 - własna sieć ciepłownicza, w której nośnikiem ciepła jest para wodna o ciśnieniu 0,8 MPa,

Sieć nr 4 - własna sieć ciepłownicza, w której nośnikiem ciepła jest woda technologiczna o stałej temperaturze 180 °C w rurociągu zasilającym i 160 °C w rurociągu powrotnym,

Sieć nr 5 - własna sieć ciepłownicza, w której nośnikiem ciepła jest woda gorąca o temperaturze 130 °C w rurociągu zasilającym i 80 °C w rurociągu powrotnym, w tym sieć użyczona łącząca sieć nr 5 (od komory K-5L) z siecią nr 2 (do komory K-5L)"

We wniosku o zmianę koncesji spółka wniosła o zamieszczenie zapisów następującej treści:

„Przedmiot działalności objętej niniejszą koncesją stanowi działalność gospodarcza polegająca na przesyłaniu i dystrybucji ciepła wytwarzanego w jednym własnym źródle ciepła, następującymi sieciami ciepłowniczymi zlokalizowanymi na terenie miasta W.:

Sieć nr 1 - własna sieć ciepłownicza, w której nośnikiem ciepła jest woda gorąca o temperaturze 130 °C w rurociągu zasilającym i 80 °C w rurociągu powrotnym,

Sieć nr 2 - własna sieć ciepłownicza, w której nośnikiem ciepła jest woda gorąca o temperaturze 130 °C w rurociągu zasilającym i 80 °C w rurociągu powrotnym, w tym sieć użyczona od połączenia z siecią nr 2 w komorze K-5L do komory K-S3G.

Sieć nr 3 - własna sieć ciepłownicza, w której nośnikiem ciepła jest para wodna o ciśnieniu 0,8 MPa,

Sieć nr 4 - własna sieć ciepłownicza, w której nośnikiem ciepła jest woda technologiczna o stałej temperaturze 180 °C w rurociągu zasilającym i 160 °C w rurociągu powrotnym,

Sieć nr 5 - własna sieć ciepłownicza, w której nośnikiem ciepła jest woda gorąca o temperaturze 130 °C w rurociągu zasilającym i 80 °C w rurociągu powrotnym

W uzasadnieniu wniosku o zmianę koncesji Powód wskazał na zmianę warunków wykonywania działalności koncesjonowanej z faktu wygaśnięcia z dniem 1 listopada 2015 r. umowy użyczenia z dnia 25 października 2011r. nr(...) łączącej Przedsiębiorstwo energetyczne z Gminą W., a następnie zawarcia w dniu 15 lutego 2016 r. umowy użyczenia pomiędzy Gminą W. a powodem. W umowie tej Gmina W. oddaje w używanie od dnia 15 lutego 2016 r. część sieci ciepłowniczej łączącej dotychczas sieci nr 5 i nr 2 od komory K5-L do komory K-S3G, zaś pozostały fragment sieci będzie wykorzystywany według uznania właściciela tj. Gminy W.. W stosunku do dotychczas obowiązującej umowy użyczenia, przedmiotem nowej umowy użyczenia stała się jedynie część sieci ciepłowniczej (tzw. spinki), należącej do gminy W.. W wyniku tego działania, użyczona sieć ciepłownicza łączącej dotychczas sieci ciepłownicze nr 2 i nr 5 (tzw. spinka), eksploatowana jest jedynie na odcinku obejmującego 2/3 długości całej sieci ciepłowniczej gminy W. tj. na odcinku niezbędnym do dostarczenia ciepła pięciu odbiorcom przyłączonym do tej sieci.

Powód wskazywał, że wobec braku tytułu prawnego do pozostałej części sieci ciepłowniczej Gminy W. (spinki) przedsiębiorstwo energetyczne utraciło możliwość korzystania z połączenia pomiędzy sieciami ciepłowniczymi nr 2 i nr 5, co zapewniało dotychczas pierścieniowy układ zasilania w ciepło miasta W., który w sytuacji wystąpienia awarii umożliwiał podanie ciepła odbiorcom na sieci ciepłowniczej nr 2 również siecią ciepłowniczą nr 5 oraz odbiorcom na sieci ciepłowniczej nr 5, również siecią ciepłowniczą nr 2. Dotychczasowy układ zasilania pięciu odbiorców zlokalizowanych na odcinku sieci ciepłowniczej należącej do gminy W., przewidywał, że ciepło tym odbiorcom dostarczane było z sieci nr 5, a po zmianach treści tytułu prawnego, ciepło dostarczane jest tym odbiorcom z sieci ciepłowniczej nr 2.

Sieć ciepłownicza nr 2 jest zbudowana z ciepłociągu o średnicy &t;t&t; 200 mm, lecz na odcinku wychodzącym od źródła ciepła jest ona przewężona do średnicy O 175 mm, co powoduje brak technicznych możliwości przyłączenia do sieci nowych odbiorców, a przyczyną takiej sytuacji jest okoliczność pełnego wykorzystania dostępnej przepustowości sieci ciepłowniczej nr 2, dla dostarczania ciepła odbiorcom, którzy są już przyłączeni do sieci ciepłowniczej. Zgodnie z wyjaśnieniami Przedsiębiorstwa energetycznego, stopień wykorzystania przepustowości tej sieci (czerwiec 2016) dla łącznej mocy 5665,1 kW wynosi 108.2%. Dane te obowiązują dla warunków dostarczania ciepła zgodnie ze stanem,

wskazany we wniosku Przedsiębiorstwa energetycznego, czyli wykorzystaniu użytej sieci ciepłowniczej jedynie na odcinku 2/3 na podstawie umowy użyczenia z dnia 15 lutego 2016 r.

Sieć ciepłownicza nr 5 jest zbudowana z ciepłociągu o średnicy

350 mm, a jej stopień wykorzystania wynosi około 50%.

Sieć ciepłownicza należąca do Gminy W. (spinka), łącząca własne sieci ciepłownicze Przedsiębiorstwa energetycznego nr 2 i nr 5 użytkowana była przez Przedsiębiorstwo energetyczne nieprzerwanie od marca 1999 r., co dotąd miało miejsce na podstawie okresowo ponawianych umów użyczenia. Umowy użyczenia dotyczyły magistrali wysokich parametrów K-5 na placu targowym do komory K-5L w ul. (...) łącznie z komorą K-5".

Po wygaśnięciu dotychczasowej umowy użyczenia z dniem 1 listopada 2015 r., Przedsiębiorstwo energetyczne wystąpiło do Gminy W., pismem z dnia 8 lutego 2016 r. znak: (...), o zawarcie nowej umowy użyczenia o zmienionej treści, tj. polegającej na ograniczeniu przedmiotu umowy w stosunku do umowy obowiązującej do dnia 31 października 2015 r. Zawarcie pomiędzy Przedsiębiorstwem energetycznym a właścicielem odcinka sieci ciepłowniczej (Gminą W.) nowej umowy użyczenia z dnia 15 lutego 2016 r., obejmującej jedynie fragment dotychczasowej sieci „tzw. spinki”, tj. od komory K5L do komory K-S3G, powoduje, że odcinek sieci eksploatowany przez Przedsiębiorstwo energetyczne w oparciu o przedmiotową umowę użyczenia nie łączy już ze sobą sieci ciepłowniczej nr 2 i sieci ciepłowniczej nr 5, lecz służy zaopatrzeniu odbiorców ciepła przyłączonych do tego odcinka wyłącznie z sieci nr 2. W komorze K-5 zamontowana została zasuwka pozwalająca na odcięcie przepływu nośnika ciepłego z tej komory w kierunku komory K-5L i w kierunku odwrotnym i w każdej chwili spinka może funkcjonować jako alternatywne źródło zasilania każdej z tych sieci. Nie ma możliwości trwałego odłączenia odcinka, który nie jest objęty umową użyczenia. W przypadkach awaryjnych odcinek ten może być uruchomiony nawet po telefonicznym poinformowaniu właściciela. W przeszłości zdarzały się okresy bezumownego korzystania przez powoda z sieci energetycznej stanowiącej własność Gminy W..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dokumentów:

(wniosku k. 1, umów użyczenia k. 2, umów dostarczenia energii cieplnej k. 10-31, schematu sieci ciepłowniczej, k. 34, pism k. 41, 45, 52, 59-60, oświadczenia k. 46 akt adm., k.23-24, pisma k. 41). Dokumenty te nie były kwestionowane przez żadną ze stron niniejszego postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 155 kpa decyzja ostateczna, na mocy której strona nabyła prawo, może być w każdym czasie za zgodą strony uchylona lub zmieniona przez organ administracji publicznej, który ją wydał, jeżeli przepisy szczególne nie sprzeciwiają się uchyleniu lub zmianie takiej decyzji i przemawia za tym interes społeczny lub słuszny interes strony. Nie ulega wątpliwości, że w sprawie niniejszej spełnione zostały przesłanki nabycia prawa przez stronę na podstawie decyzji ostatecznej, strona wyraża zgodę na wydanie decyzji występując w tej sprawie z wnioskiem o zmianę i nie występują przepisy szczególne, które sprzeciwiałyby się zmianie. Strony różnią się w ocenie, czy występują przesłanki interesu społecznego lub słusznego interesu strony, które uzasadniałyby uchylenie lub zmianę ostatecznej decyzji.

Konieczność zmiany decyzji w niniejszej sprawie strona powodowa uzasadniała zmianą sytuacji faktycznej, do której doszło na skutek zmiany treści umowy użyczenia łączącej (...) sp. z o.o. w W. z Gminą W.. Umowa użyczenia zawarta 15 lutego 2016 r. różniła się w treści w porównaniu do umów zawieranych wcześniej. Dotychczas powód korzystał na podstawie umowy użyczenia z infrastruktury technicznej będącej własnością Gminy W. na odcinku tzw. spinki – odcinka sieci łączącego sieć nr 2 i sieć nr 5 przebiegającego od punktu K-5L przez K-SG3 do K5. Zgodnie z umową z 15 lutego 2016 przedsiębiorstwu energetycznemu został użyczony odcinek spinki od komory K-5L do komory K-S3G. Umowie użyczenia nie podlegał fragment spinki od komory K-S3G do komory K-5, który miał być wykorzystywany

przez właściciela. W związku z tym powód domaga się zmiany koncesji poprzez wykreślenia nieużytkowanej części infrastruktury z punktu I koncesji „Przedmiot i zakres działalności”.

Jednak zmiana umowy użyczenia nie spowodowała utraty prawa powoda do korzystania z odcinka od komory K-S3G do komory K-5. Jak wynika z pisma właściciela Gminy W. z dnia 27 kwietnia 2016 r. w latach poprzednich w komorze K-5 zamontowana została zasuwą pozwalająca na odcięcie przepływu nośnika cieplnego z tej komory w kierunku komory K-5L i w kierunku odwrotnym i w każdej chwili spinka może funkcjonować jako alternatywne źródło zasilania każdej z tych sieci. Z pisma Gminy wynika, że nie ma możliwości trwałego odłączenia odcinka, który nie jest objęty umową użyczenia. W przypadkach awaryjnych odcinek ten może być uruchomiony nawet po telefonicznym poinformowaniu właściciela. Powód ma zatem prawo korzystać zarówno z części infrastruktury objętej umową użyczenia, jak i fragmentu nie objętego tą umową, co do którego istnieje ustna zgoda na użytkowanie wyrażona chociażby w przywołanym wyżej piśmie Gminy W.. Potwierdzeniem takiego stanu rzeczy jest również to, że również w latach poprzednich zdarzały się okresy bezumownego korzystania z sieci w przypadku kiedy strony nie mogły dojść do porozumienia co do treści umowy. Trafnie pozwany zwraca uwagę na to, że również w odwołaniu powód potwierdza przysługujące mu uprawnienia do korzystania z sieci pisząc, że „nie istnieje żadne ryzyko pogorszenia sytuacji jakichkolwiek odbiorców całego systemu dostarczania energii cieplnej przez stronę powodową. W przypadku awarii istnieje bowiem faktyczna możliwość natychmiastowego skorzystania przez stronę powodową z całości spinki”.

Reasumując rację ma pozwany twierdząc, że za zmianą koncesji o którą wnosi powód nie przemawiał ani interes społeczny. Zmiana koncesji zgodnie z wnioskiem strony prowadziłaby do utraty uprawnień koncesyjnych na odcinku sieci pomiędzy komorą K-5 a komorą K-S3G, a zatem w przypadku awarii przedsiębiorstwo korzystając z tego odcinka posługiwałoby się infrastrukturą, która zgodnie ze zmienionymi warunkami koncesji nie służyłaby do wykonywania działalności koncesjonowanej.

Czasowe niekorzystanie z części infrastruktury nie uzasadnia zmiany koncesji, bowiem nie służyłaby odbiorcom sytuacja, gdyby w przypadku występowania awarii powód uruchamiał procedurę zmiany koncesji w tym celu aby awarię usunąć. Nie jest również uzasadnieniem dla zmiany decyzji sposób podziału odbiorców na grupy taryfowe. Zatwierdzenie taryfy nie przesądza o konieczności zmiany decyzji koncesyjnej, postępowanie to bowiem ma zupełnie inny przedmiot i oceniane są tam inne przesłanki niż w postępowaniu o zmianę decyzji koncesyjnej na podstawie art. 155 kpa.

Odnosząc się do słusznego interesu stronu wskazać należy, że dla powoda niewątpliwie korzystna byłaby sytuacja w której nie musiałby ponosić kosztów wynikających z obowiązku koncesyjnego utrzymywania obiektów, urządzeń i sieci w należyтым stanie technicznym co do odcinka który nie jest objęty umową użyczenia. Trafne jest jednak w ocenie Sądu stanowisko pozwanego, że powód jest koncesjonariuszem, któremu przysługują na mocy koncesji prawa, ale też ciążą na nim określone obowiązki w tym utrzymywanie obiektów urządzeń u sieci w należyтым stanie technicznym w celu zapewnienia swoim odbiorcom nieprzerwanych dostaw energii cieplnej określonej jakości. Z tych względów nie można uznać, że interes strony jest słuszny w rozumieniu art. 155 kpa.

Co do zarzutów naruszenia pozostałych przepisów postępowania administracyjnego art. 7, 77 § 1 i art. 107 kpa Sąd Okręgowy podziela utrwalone w judykaturze stanowisko, iż zasadniczo tego typu zarzuty są nieskuteczne przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów, ponieważ Sąd ten nie może ograniczyć sprawy wynikającej z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu tylko do funkcji sprawdzającej prawidłowość postępowania administracyjnego, które poprzedza postępowania sądowe. Celem postępowania nie jest przeprowadzenie kontroli postępowania administracyjnego, ale merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, której przedmiotem jest spór między stronami powstający dopiero po wydaniu decyzji przez Prezesa Urzędu. Postępowanie sądowe przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest postępowaniem kontradyktoryjnym, w którym uwzględnia się materiał dowodowy zebrany w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia jednak stron możliwości zgłoszenia nowych twierdzeń faktycznych i nowych dowodów, według zasad obowiązujących w postępowaniu odrębnym w sprawach gospodarczych. Sąd antymonopolowy jest sądem cywilnym i prowadzi sprawę cywilną, wszczętą w wyniku wniesienia odwołania od decyzji Prezesa Urzędu, według reguł kontradyktoryjnego postępowania cywilnego, a nie sądem

legalności decyzji administracyjnej, jak to czynią sądy administracyjne w postępowaniu sądowo-administracyjnym. Tylko takie odczytanie relacji pomiędzy postępowaniem administracyjnym i postępowaniem sądowym może uzasadniać dokonany przez racjonalnego ustawodawcę wybór między drogą postępowania cywilnego i drogą postępowania sądowo-administracyjnego dla wyjaśnienia istoty sprawy (por. np.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 r., sygn. akt III CRN 120/91; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 r., sygn. akt I CKN 265/98; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 r., sygn. akt I CKN 351/99; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2001 r., sygn. akt I CKN 1036/98; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2005 r., sygn. akt III SZP 2/05). Sąd Okręgowy uznaje, że nawet gdyby przyjąć, że w postępowaniu administracyjnym doszło do uchybień proceduralnych, to zarzuty w tym zakresie nie mogą być skuteczne, o ile uchybienia te mogą być sanowane w toku postępowania sądowego mającego na celu merytoryczne rozstrzygnięcie sporu, bowiem tutejszy Sąd zobowiązany jest do wszechstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu zasad rozkładu ciężaru dowodu i obowiązku stron w postępowaniu dowodowym.

Wskazać należy, że powód kwestionując ustalenia Prezesa URE w toku postępowania sądowego nie przedstawił dowodów, które podważałyby ustalenia dokonane w toku postępowania administracyjnego, ani nie wskazał takich uchybień, które nie mogłyby zostać naprawione w toku postępowania przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Nietrafny jest też zarzut naruszenia art. 41 ust.1 PE. Rację ma pozwany, że przepis ten nie może stanowić jedynej i samodzielnej podstawy do zmiany decyzji, gdyż zgodnie z art. 30 ust. 1 PE do postępowania przed Prezesem URE stosuje się z zastrzeżeniem ust. 2-4 przepisy kpa, który konkretyzuje przesłanki zmiany decyzji ostatecznej. (por. Prawo energetyczne red. Kuliński wyd. 2017)

Wobec niespełnienia tych przesłanek pozwany zasadnie odmówił zmiany decyzji.

Z tych wszystkich względów, na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c., Sąd Okręgowy orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto, zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c., zasadą odpowiedzialności za wynik procesu przyjmując, że powód - jako przegrywający sprawę – zobowiązany jest do zwrotu Prezesowi URE kosztów procesu, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 720 zł, ustalone w oparciu o § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

SSO Ewa Malinowska